

Pla Diocesà de Pastoral

2020-2024

BISBAT DE LLEIDA

L'Església de Lleida avança esperançada
amb un nou alè de l'Esperit Sant

Pla Diocesà de Pastoral
2020-2024

DIÒCESI DE LLEIDA

Mons. Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

L'Església de Lleida avança esperançada
amb un nou alè de l'Esperit Sant

© d'aquesta edició: Bisbat de Lleida
c/ Bisbe, 1 - 25002 Lleida
© Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida
Primera edició: octubre 2020
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
bobala@bobala.cat

Sumari

1. Introducció.....	5
2. Un pla per a evangelitzar.....	7
3. Per a aquesta missió tots hi som comptats.....	10
4. Caminant cap a la santedat i anunciant la salvació.....	14
5. A la nostra Diòcesi de Lleida.....	16
6. Amb unes actituds personals que convindria conrear ...	22
7. Realitats pastorals que convindria revisar.....	29
Objectius i programa d'actuacions.....	31
1. El sentir de les nostres comunitats cristianes.....	33
2. Objectius de les decisions pastorals en la nostra Diòcesi per al proper quadrienni pastoral.....	35
3. Accions de concreció dels objectius anteriors.....	39
4. Acompanyament de les actuacions del pla.....	51
Prioritats del Pla Diocesà de Pastoral per al curs 2020-2021	53
Desplegament del Pla Diocesà de Pastoral al llarg del curs 2020-2021.....	55

1

Introducció

Tinc l'alegria de presentar a tota la Diòcesi un nou Pla Diocesà de Pastoral per al pròxim quadrienni. Des de setembre de l'any 2020 fins a l'estiu de 2024 els que formem part de l'Església catòlica en aquesta comunitat diocesana tindrem en aquestes pàgines un marc de referència per a projectes i activitats, d'iniciatives i propostes, de desigs i aspiracions.

La redacció final és obra d'un equip reduït, però conté les idees i les intuïcions de més de 400 diocesans que s'hi han sumat. Ells amb les seves aportacions han enriquit l'escrit.

Durant el curs 2019-2020 hi han hagut moltes reunions en totes la comunitats per a dialogar, pregar i elaborar propostes concretes que ajudessin a coordinar els nostres esforços i, sobretot, a millorar la nostra relació amb el Senyor i amb els germans. Aquí en teniu el resultat.

Hem viscut un curs atípic on el coronavirus ha trencat del març ençà el ritme ordinari de les relacions socials i, no cal dir-ho, també el ritme de formació i de les celebracions de les paròquies. Hem patit el confinament domiciliari i hem vist molt restringida l'activitat comunitària.

Malgrat la pandèmia hi ha hagut molta col·laboració per a elaborar aquest Pla. Ens hem exercitat tots en la comprensió mútua i hem après a fer servir els nous mètodes de comunicació a fi que mai no disminuís el compromís cristià en la nostra vida i en la societat.

Aquest document es divideix en dues parts. La primera és una reflexió personal del bisbe adreçada a tots els membres de la Diòcesi. Us parlo com un pare parla amb els seus fills o com el germà gran amb els altres germans. Hi expresso els meus desigs de Bon Pastor que acompanya el ramat de Jesucrist en aquestes terres. Pretén també oferir amb la seva paraula i el

seu exemple, els principis i criteris que tot cristià ha de tenir en compte en la seva vida personal i comunitària. És una mena de carta pastoral.

La segona part té un caire més tècnic i ordenat; és la plas-mació organitzada dels objectius a aconseguir i les activitats a realitzar amb procediments diversos, amb els temps corres-ponents i amb les persones que els portaran a terme. També preveu un sistema senzill d'avaluació.

Naturalment en totes dues parts s'ha tingut en compte la gran quantitat d'idees i suggeriments vostres que han arribat a la taula de redacció d'aquest Pla Diocesà.

Amb el meu agraïment a tots, demano a Déu que en aques-ta Diòcesi brilli amb força la llum del seu Fill perquè la fem arribar a tots els racons de la nostra societat.

2

Un pla per a evangelitzar

L'evangeli de Sant Mateu acaba amb unes paraules de Jesús que són el començament de la missió dels apòstols i també, val a dir-ho, dels creients que hem seguit des de llavors el seu mandat:

En veure'l, es van prosternar davant d'Ell. Però alguns van dubtar. Jesús s'acostà a ells i els parlà, dient:

“Déu m’ha donat tot poder al cel i a la terra. Aneu a tots els pobles i feu-ne deixebles meus. I bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l’Esperit Sant, i ensenyeu-los a observar tot allò que us he manat. I mireu! Jo m’estic amb vosaltres, dia rere dia, fins que el món no arribi a la seva culminació” (28, 17-20).

La nostra Diòcesi de Lleida ha sentit les paraules de comiat del Senyor i es disposa, un cop més, a comunicar a tothom la seva bona notícia. I ho farà d’una manera més estructurada en aquest Pla Diocesà de Pastoral que ara presentem per als quatre anys vinents. La nostra història diocesana és plena de crides i comunicacions en aquest mateix sentit com a resposta a l’obligació d’evangelitzar en cada època. En aquesta ens toca a nosaltres proclamar una vegada més la proximitat de l’amor de Déu a tota la humanitat i l’acompliment dels mandats de Jesucrist. És ben cert que compta amb el nostre esforç generós i sobretot nosaltres amb la gràcia de Déu que ens acompanya sempre.

Val a dir que evangelitzar ha estat l’afany constant de l’Església. En concret la nostra generació no ha parat de sentir les recomanacions insistents dels pontífexs posteriors al Concili Vaticà II sàviament delerosos d’aplicar-ne les conclusions a la vida del poble de Déu.

Pel que fa a l’evangelització recordo la frase de sant Pau VI: “l’evangelització s’ha pogut definir com l’anunci de Crist als

que no el coneixen...” (EN 17). O la recomanació de sant Joan Pau II parlant de la veritat de Crist: “L'Església és mestra... perquè pugui custodiar-la fidelment i ensenyar-la en la seva més exacta integritat. Complint aquesta missió, mirem a Crist mateix, que és el primer evangelitzador” (RH, 12). O bé les paraules del papa Benet XVI en un discurs als membres de les Obres Missionales Pontifícies (21 de maig de 2010): “La predicació de l'Evangelí és l'inestimable servei que l'Església pot oferir a la humanitat sencera que camina en la història”. I en un altra ocasió (2012) afirma recordant les paraules de l'inici del seu pontificat: “Existim per a evangelitzar”.

I, finalment, el papa Francesc a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* deia: “Tothom té dret a rebre l'Evangelí. Els cristians tenen el deure d'anunciar-lo sense excloure'n ningú... com qui comparteix una alegria” (EG 14).

El nostre és un Pla Diocesà que vol donar raó d'allò que creu i espera aquesta comunitat catòlica que viu i treballa a Lleida. Ho demanava sant Pere als creients en la seva carta (1Pe 3,15). És cert que l'apòstol posava aquesta qüestió en un nivell que anava més enllà del temps concret i arribava al cor de cada cristià en qualsevol moment de la seva existència. Per això podem considerar aquestes pàgines com una bona guia per a aquest període eclesial i social. Amb les seves llums i amb les seves ombres, amb les seves contradiccions i les seves esperances, amb la perplexitat o comprensió del que passa al voltant nostre, amb la pretensió clara que la nostra fe respongui als reptes que la societat reclama sense renunciar a les exigències que ens fa el Senyor.

Per això repetirem la resposta del poble jueu al requeriment de Moisès: “Complirem tot el que el Senyor ha dit” (Ex, 24,3) i ho van tornar a repetir davant Josué: “Servirem el Senyor, el nostre Déu, i l'obedirem.” (Js 24,24).

La nostra comunitat diocesana és conscient de les enormes dificultats que comporta servir i obeir Déu i presentar Jesucrist al món d'avui, però confia molt més en la seva gràcia. Amb ella ho pot superar tot: “Res ni ningú no ens separarà de l'amor de Déu”. (Rm 8,39).

En realitat evangelitzar i donar raó de l'esperança són accions que fan el mateix so i tenen el mateix compromís cristià. Sant Pere ens anima a donar raó d'allò que fonamenta la pròpia vida cristiana. Segons això, l'evangelització és una exigència personal i alhora la resposta al do de la fe que concedeix el Senyor a cadascú. Aquesta resposta inclou la llibertat de la persona perquè així ho ha fet el Creador.

L'Església com a institució segueix el mateix camí i en la seva actuació hi fa una marcada referència per a explicar a qui serveix i per a què serveix en cada moment de la història. S'obstina a transmetre a cada nova generació allò que ha rebut de l'anterior fins arribar al Senyor Jesús. És el que fa l'apòstol Pau en la seva primera carta als Corintis (11, 23-26) quan es refereix al sagrament de l'Eucaristia, que tots recordem a la celebració del Dijous Sant.

Cap cristià, cap comunitat no comença de zero en el seu seguiment de Jesucrist. La nostra tampoc. Som una baula més en aquesta ininterrompuda cadena de la transmissió de la fe.

3

Per a aquesta missió tots hi som comptats

Tots els batejats participem de la gràcia de Déu que ha dipositat en el nostre interior perquè en cada instant realitzem feliçment les paraules i fets del seu Fill. Així per un efecte acumulatiu l'Església recull l'experiència de les generacions anteriors amb el reguitzell innumerable de sants que intercedeixen i fan costat als qui s'incorporen pel baptisme a la comunitat cristiana que els acull i alimenta. Recordem aquí la responsabilitat personal i comunitària i agraïm a Déu la gran quantitat de sants i beats que han viscut a la nostra Diòcesi acompanyant la totalitat de cristians en el seu camí cap a la santedat. Han estat, a més, un exemple per a nosaltres que ens beneficiem del seu llegat. Ells ens animen a continuar treballant en l'evangelització del món actual.

L'elaboració d'aquest Pla Diocesà és fruit de les aportacions de persones individuals i de pràcticament totes les comunitats parroquials i les de Vida Consagrada. Durant tot un curs han reflexionat i dialogat tot posant l'accent en allò que podem dur a terme entre tots.

Moltes aportacions són el resultat d'una infinitat de reunions o d'experiències personals que ens ajudaran a millorar la nostra vida cristiana i a purificar les motivacions de la nostra actuació en el servei als altres. Agraïxo sincerament el treball realitzat.

Hem constatat la joia i l'eficàcia de caminar junts quan compartim els mateixos desigs i les mateixes aspiracions.

Aquesta manera de procedir enfonsa les seves arrels en la Sagrada Escripura i en la mateixa Tradició de l'Església fins als textos del Concili Vaticà II i, darrerament, en les paraules i gestos del papa Francesc. D'això se'n diu sinodalitat que vol dir fer camí plegats. Cal que allò que ens afecta a tots sigui discutit i acceptat per tots dins les respectives competències. Tots tenim

un lloc i desenvolupem una funció dins la comunitat eclesial. Sant Pau ja enumera diferents serveis i funcions amb vista al bé comú (cfr. 1Co 12, 4). Tots som necessaris i ningú no ha de quedar exclòs de fer la seva aportació perquè la paraula i l'actuació de cadascú enriqueixen la vida de tots.

La unitat i la diversitat són característiques de la comunitat cristiana. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme... són paraules que marquen la unitat del Poble cristià i la tasca constant que tenim traçada en la recerca de la comunió. “Perquè tots siguin u” (Jn 17, 11). El principi de la unitat és bàsic per comprendre el missatge de Crist. No és possible discutir aquesta realitat que els textos del Magisteri remarquen quan comenten les múltiples referències evangèliques. “Un regne dividit no pot subsistir” (cf. Mc 3, 24)... I també sant Pau: “Encara que nosaltres o un missatger del cel us anunciés una Bona Nova diferent de la que us hem anunciat, trenqueu amb ell!” Com retrunyen ara les paraules: “*Un sol Senyor, un sol baptisme...*”

D'altra banda l'Esperit Sant no para de promoure diversos carismes o serveis que a la seva manera manifesten la diversitat de sensibilitats dels membres de l'Església. Els carismes són gràcies especials que l'Esperit Sant concedeix a cadascú amb vista a l'edificació de l'Església en el món. Tot i ser tan diversos tots caben a la barca de Pere. Res ni ningú no en queda exclòs fora del Maligne i dels seus sequaços que lluiten contra l'establiment del Regne de Crist.

El do de la fe, el do de guarir, de fer miracles... és l'enumeració que en fa la carta paulina esmentada quan introdueix els carismes dotant-los d'una fonamentació doctrinal. És així com els emmarca en el desenvolupament històric de l'Església.

Si recordem el número 12 de la Constitució *Lumen gentium* i el número 3 de la *Apostolicam actuositatem*, comprovarem amb gran claredat i precisió el què l'Església afirma respecte a la seva unitat de missió i la diversitat de tasques.

La nostra Diòcesi s'ha beneficiat de molts carismes i de diverses sensibilitats eclesials. Totes elles ens han enriquit amb les seves virtuts i qualitats i treballant sempre per la unitat diocesana. I continuen fen-t'ho. Valorem les seves característiques

i reconeixem el seu servei permanent al Poble de Déu i a la mateixa societat que ens acull i que accepta el testimoniatge de vida comunitària.

Tots els membres del Poble de Déu són cridats a col·laborar en aquestes dues dimensions que ens ha regalat el Senyor. Pastors i fidels tenim les nostres pròpies responsabilitats i assumint-les farem possible que la llum de Crist il·lumini les nostres vides i sigui llum per al món que ens envolta.

Si bé recordem la funció insubstituïble dels pastors en la conducció i acompanyament del ramat de Crist, hem de subratllar també amb tota contundència la missió i la responsabilitat dels fidels laics. Una afirmació del Concili Provincial Tarraconense resumeix prou la doctrina del Magisteri: “El Concili Provincial Tarraconense reconeix que la participació del laïcat en la missió evangelitzadora és una de les prioritats i un dels reptes més importants de l’Església contemporània...”. I una mica més endavant continua “...i fa una crida urgent a tots els subjectes de la pastoral... a mantenir una voluntat eficaç perquè tot el laïcat prengui consciència de la seva responsabilitat evangelitzadora allí on actui;” i “a animar el major número possible a organitzar-se d’acord amb els diversos carismes...” (n. 25).

Aquest Pla Diocesà manifesta clarament la unitat en Crist de tots, laics, membres de vida consagrada i pastors. I també la diversitat de sensibilitats que palesa a cada moment aquesta unitat i pluralitat.

Recordeu que a l’inici del curs anterior es va distribuir una mena de guia amb tres grans nuclis de qüestions que, d’una banda, venien de les conclusions del pla anterior i, de l’altra, reflectien les preocupacions pastorals que encara avui persisteixen en el sentir general i que convé abordar: què fer per a una autèntica conversió personal i pastoral; què ens cal fer en l’àmbit diocesà o parroquial. Les orientacions del papa Francesc en la seva primera exhortació apostòlica *L’alegria de l’Evangeli* van en aquesta direcció i ens comprometen.

Van ser moltes les respostes i això prova el gran interès d’un gran nombre de diocesans per participar en la reforma de la vida de tota la comunitat.

Amb l'estudi de les primeres respostes de l'enquesta es va escaure la invasió de la COVID-19. Va ser tan gros el seu impacte que hom pensà a afegir noves preguntes a les anteriors que recollissin el sentir i les conseqüències socials i pastorals que se'n podrien derivar. No podíem ignorar la nova situació que, d'alguna manera, condicionava els nostres plantejaments de cara al futur immediat.

Un equip reduït de membres de la Diòcesi s'ha encarregat de tabular i ordenar les respostes de les dues enquestes, la inicial i la que comptava ja amb els efectes de la pandèmia, agrupant-les de manera homogènia i donant-los una estructura organitzada. Tot això es va enviar per escrit als membres del Consell Presbiteral perquè en una de les seves sessions donessin la seva opinió; aquesta opinió se sintetitza en dues conclusions: 1r. Que el pla tingui una estructura planera i comprensible per a tots els membres de la Diòcesi, amb una expressió àgil i breu, i 2a. Que apareguin ben clars els objectius que la Diòcesi es proposa i que siguin concrets i avaluable; serà molt convenient que les explicacions dels motius i els fonaments de les accions siguin objecte d'una carta del bisbe diocesà.

Amb les opinions del Consell Presbiteral i les respostes rebudes es va dialogar en una sessió de treball del Consell Diocesà de Pastoral, que validà el procediment seguit els últims mesos i demanà que es redactés ja el document que ens haurà de guiar els pròxims anys.

4

Caminant cap a la santedat i anunciant la salvació

És important repetir un cop més i fixar en el cor d'aquest document la finalitat de la vida cristiana; el fonament de la nostra missió en el món. Parlem de la santedat. És cert que en tots els ordres de la vida hi ha uns aspectes més importants que els altres que són considerats secundaris o complementaris. Si els analitzem, podrem descobrir l'essència de les coses i els elements que les qualifiquen. Des d'un punt de vista cristià la santedat és essencial a la seva estructura interna, tant pel subjecte que inicia i defineix la seva naturalesa —Déu és l'únic sant— com pel subjecte que respon, és a dir, l'home cridat a la unió amb Ell. I també pel procés que se segueix relacionant els dos primers. D'això en diem el camí cap a la santedat.

Si ens atenem al nucli essencial del missatge de Jesucrist, hi trobem uns mandats clarament enunciats que són com el resum de la seva predicació: amor a Déu i al proïsme. Aquest resum el veiem en l'anunci adreçat a tothom que conté l'exigència de la santedat. “Sigueu sants també vosaltres en tota la vostra conducta...” (1Pe 1,16). O quan Jesús diu a l'evangeli: “Sigueu bons del tot com el vostre Pare”. (cf. Mt 5,47). En el Sermó de la Muntanya hi veiem moltes referències en aquest sentit, especialment en la força expressiva de les Benaurances que posen el marc i fonament a allò que tot cristià ha d'intentar viure per a ser un autèntic seguidor del Senyor.

També nosaltres, cristians del segle XXI, aspirem a ser sants. Ja ho som des de l'arrel per la nostra pertinença, relació i contacte amb Déu. Ho repeteix sovint sant Pau en les seves cartes quan utilitza com a sinònims cristià i sant. D'això en diem la santedat essencial. Els cristians aspirem a ser sants com un camí per alliberar-nos del pecat. L'aspiració a la santedat expressa el desig més profund d'imitar, conèixer i identificar-se amb Jesu-

crist. És el recorregut moral del qui, des de la llibertat, vol evitar el mal i aconseguir, amb les virtuts, el bé.

El tema de la santedat no és pas un tema menor. S'entén, oi? Ens hem de convèncer que no és un tema passat de moda. No. És tan actual com si el Senyor ens ho digués cada matí a punta de dia. No és pas un concepte banal o carrincló, com quan ens referim despectivament a beats o sants. No podem banalitzar això que és fonamental per a la vida cristiana. “Aquesta és la voluntat de Déu: la vostra santificació” afirma amb contundència sant Pau (1Tes 4,3; cf. Ef 1,4) que no ho redueix a un temps precís o a un sector selecte de seguidors. Ho afirma per a tots i per sempre. La santedat cristiana consisteix en la unió amb Crist que comporta el compromís moral de tendir-hi que és comú a tots els membres de l'Església.

El nostre Pla Diocesà apunta a promoure una preocupació constant pel desenvolupament de la comunitat cristiana i de la seva acció en favor dels germans més pobres. Això no està de cap manera en contradicció amb la crida universal a la santedat. Ben al contrari, és un clar component de la vida cristiana que comporta sempre l'exigència de la contemplació, de l'adoració i del seguiment de les petjades de Jesucrist. La nostra dedicació a Jesús i als germans no té fissures. I la salvació que el Senyor ens ofereix és vitalment una. Nosaltres l'acollim en la nostra vida i l'anunciem a la resta de germans.

Més endavant descriurem una sèrie d'actituds que alguns grups proposen per a aquesta ocasió perquè tots els diocesans les promoguin en les seves vides. Són actituds inseparables de la personalitat cristiana. Queden englobades en el paradigma de la santedat, tan antic i tant nou. No podem prescindir de la cerca de la dimensió fonamental sota pena d'escindir en dos mons la vida cristiana que en Jesucrist es converteix en unitat de plantejament en el creure, en l'esperar i en l'estimar.

5 A la nostra Diòcesi de Lleida

Aquest apartat vol descriure breument alguns trets característics de la nostra comunitat diocesana que expliquin els objectius pastorals que ens proposem en aquests moments concrets de la nostra història.

La Diòcesi té un centenar de parròquies. Excepte un quart de parròquies, situades a la ciutat de Lleida, les altres són rurals amb algun nucli de població més o menys nombrós. Les rurals estan disseminades per tot el territori. Moltes estan pràcticament despoblades i la poca població la conformen residents d'edat avançada. Uns cent vint sacerdots i diaques permanents hi presten el seu servei pastoral. El nostre clergat és també d'edat avançada. Ens manca el grup de sacerdots joves (25 a 40 anys) que dinamitzi pastoralment el sector juvenil i el de l'ensenyament. Comptem amb l'ajuda de sacerdots de Colòmbia i de Romania, que des de fa uns anys s'han incorporat a la nostra terra i s'han adaptat amb normalitat als nostres costums socioreligiosos i a la nostra cultura general.

Unes vint-i-cinc comunitats de Vida Consagrada estan establertes en el territori diocesà. Algunes porten segles entre nosaltres i han prestat una generosa col·laboració pastoral a molts nivells segons el seu carisma.

Entre les diverses institucions pastorals destaca el centre de formació teològica IREL. En els seus gairebé trenta anys de funcionament ha preparat centenars d'alumnes que proporcionen amb competència al Bisbat el seu ajut amb el seu testimoni evangelitzador i en l'exercici de les responsabilitats pastorals.

És remarcable el treball dels animadors de comunitat. Respon a una iniciativa pastoral sorgida durant la dècada passada, molt ben acollida per amplis sectors de la Diòcesi. Hi ha deu col·legis de titularitat catòlica. Les relacions amb la Universitat

de Lleida són excel·lents. I es reflecteixen en el món de la ciència, de l'art i de la cultura en general.

Posseïm un patrimoni cultural molt valuós que agraïm a les generacions anteriors i que hem d'aprofitar i conservar, no pas mirant el passat sinó mantenint en el futur unes relacions cordials entre la fe i les diverses branques del saber.

Tenim molts catequistes, adequadament preparats, que fan una tasca impagable en la transmissió de la fe en les parròquies. Són cristians —ells i elles— compromesos des de molts anys en aquesta tasca fonamental de la vida cristiana. Centren el seu interès a atreure els pares dels catequitzants a col·laborar amb ells en la maduració i creixement de la fe rebuda i en la seva transmissió als seus fills.

Mai no agraïrem prou el grau de responsabilitat de molts laics que estan al capdavant d'institucions i sectors pastorals. Amb això són conseqüents amb el compromís baptismal.

Fa molts anys que en moltes parròquies hi ha equips de Càritas que amb la seva generosa disponibilitat recorden a tota la comunitat l'amor de Déu a tothom, especialment als més desafavorits de la societat. Aquests equips s'han guanyat un bon reconeixement social per la labor que desenvolupen en el seu entorn. Constitueixen una estructura molt valuosa. Compten amb l'encoratjament i coordinació dels responsables diocesans.

La pròpia dinàmica del servei als més pobres segons els diferents carismes ha possibilitat la creació d'una xarxa sociocaritativa al servei de tota la societat. Mantenen contactes d'ajuda mútua i col·laboració entre les setze entitats que la conformen. La mateixa Càritas fa visible la unitat en el camp caritatiu. S'han ben merescut el prestigi social de què gaudeixen en la immensa majoria de la societat.

Mínva el nombre dels qui demanen i reben els sagraments. Els assistents a la celebració de la missa, tant els dies laborables com els diumenges, són generalment persones d'edat.

La iniciació cristiana és un element fonamental en la tasca evangelitzadora. És d'agrair l'esforç i l'interès que hi dediquen els catequistes.

Mirant al futur, caldrà vetllar per la bona formació i la presència de catequistes més joves que continuïn i complementin el treball dels veterans.

Ens trobem amb dues mancances notables en el camp de la pastoral juvenil i en la pastoral vocacional.

Tots valorem el paper de la família cristiana. I tanmateix amb prou feines hi ha moviments apostòlics familiars.

Cada cop és més reduït el nombre de cristians que accedeixen al sagrament del matrimoni. Hauríem de revaloritzar el sagrament com a gràcia i com a porta per constituir famílies cristianes que potenciïn els seus valors fonamentals com són l'amor dels esposos, la fidelitat mútua i l'educació integral dels fills.

Avui, com a Església diocesana, estem immersos en una societat que abandona Déu o en fuig. ¿Com recuperem el sentit de Déu i d'Església en tots els qui van ser batejats i van rebre una catequesi inicial?

És clar que també és important atendre els qui per primera vegada volen conèixer Jesucrist.

Disposem del Servei Diocesà del Catecumenat que assenyala els camins per acostar i presentar el missatge evangèlic als qui no l'han sentit mai. És aquest un repte que té la nostra comunitat en el seu compromís permanent de l'evangelització.

La nostra societat ha de mostrar assídua atenció a les persones que provenen d'altres països buscant treball per a refer les seves vides i que tant temporalment com de forma estable viuen entre nosaltres. La comunitat cristiana ha de col·laborar en la cerca de solucions per proporcionar-los allotjament, menjar, roba o medicaments. I també oferint-los el coneixement de Jesucrist com a salvador que s'ha fet un de nosaltres i s'identifica amb els marginats i desvalguts de tota mena. Diu sant Pau en la carta als Efesis: "... Ja no sou estrangers o forasters sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu" (2,19).

Rebutgem qualsevol tipus de discriminació entre persones o grups i volem dedicar els nostres esforços a acollir tothom basant-nos en la filiació divina i la fraternitat universal. Els llibres històrics i profètics de l'Antic Testament són plens de refe-

rències a l'actitud d'acollir l'altre i denunciar les injustícies. Tot això ateny la plenitud en les paraules de Jesucrist recollides en el Nou Testament.

Tampoc no volem oblidar els qui es queden a la cuneta de la vida perquè no troben feina o els qui per diverses patologies són exclosos de la "societat del benestar".

És complexa la cerca de solucions per situacions personals i/o familiars de molts ciutadans que conviuen amb nosaltres, però és molt evangèlica l'actitud compassiva i solidària de tot cristià davant els necessitats i els desvalguts d'aquesta societat. Molts de vosaltres parleu d'Església, de comunitat samaritana com a icona d'algú que baixa del seu pedestal i s'embruta les mans amb les ferides del desconegut que jeu malferit víctima d'un atracament.

La nostra realitat diocesana té llums i ombres en el seu quefer diari que es resumeix en la coherència de vida i fe i en el coratge per transmetre el missatge del Senyor a tothom. És una línia d'actuació, fruit de segles de pacient escolta de la Paraula per a traslladar-ne el contingut a la vida personal i comunitària. En totes les èpoques hi trobem autèntics cristians models de dedicació als altres.

Hi ha també un gran nombre d'indiferents i rutinaris en la fe o en la seva vivència cristiana.

Ens falta creativitat a l'hora d'afrontar els reptes que imposa la cultura actual; correm el risc d'aferrar-nos als costums, a les nostres petites tradicions. Ens manca una mirada àmplia, d'alta volada, que atregui i convenci, il·lusioni i comprometi amb el missatge lluminós de Jesucrist.

La nostra vida ordinària s'ha vist de sobte truncada per l'esmentat confinament domiciliari. Aquest esdeveniment ens ha portat a la reflexió personal i comunitària sobre les causes i les conseqüències d'aquesta terrible tragèdia. Segons alguns estem davant d'un canvi que possibilitarà el plantejament pastoral. Segons uns altres necessitem sens dubte una conversió per a revertir en oportunitats les amenaces i les pors que ens poden paralitzar.

No és la primera vegada que la humanitat viu esdeveniments tràgics. Aquests moments han possibilitat als cristians

confrontar la seva situació amb el marc referencial de l'evangeli que ofereix Jesucrist. No hi ha cap altra possibilitat de refer la vida personal i comunitària que recórrer a l'oferta de salvació, que Déu ens fa per la seva bondat i que va des del regal del néixer i des de l'acompanyament en aquesta vall de llàgrimes fins a l'esperança en la vida definitiva.

Ignorem si la tragèdia actual és més dura que les anteriors. Però sabem com l'afrontà cada generació i les seves conseqüències. Cada episodi social té les seves característiques pròpies que l'identifiquen i el fan objecte de reflexió. Però la tragèdia actual és la nostra, la que sofrim i contra la qual lluitem, la que ens omple de por, de dolor i de solitud i, alhora desperta en les persones grans dosis de compassió, de solidaritat i d'esperança. Els cristians comptem, a més, amb la fe que ens sosté i ens empeny a superar les dificultats.

El plantejament pastoral de la nostra Diòcesi recull el dipòsit d'experiències de les generacions anteriors. No partim de zero, comptem amb el treball de pastors i fidels que, d'alguna manera, permet configurar la nostra presència pública actual. Amb llums i ombres hem viscut d'allò que han acumulat els nostres avantpassats en anys anteriors. Hem de tenir en compte la ruptura que s'ha produït. Res no serà igual diuen alguns. ¿Serem prou valents per a canviar l'estil de vida?, pregunten uns altres. És cert que tot això que estem patint ens obliga a revisar la nostra espiritualitat, la relació amb els altres i l'escala de valors que regeix la nostra vida. És la crida a la conversió. Necessitem coratge per a afrontar un temps nou, esperança per a evitar la paràlisi i la pregària per a estar units a Déu i als germans.

Aquestes orientacions pastorals en forma de Pla Diocesà intenten recollir els desigs i aspiracions dels catòlics d'avui. Molts d'aquests catòlics ens assenyalen el camí de l'exigència en el seguiment de Crist: ens parlen d'obrir nous espais per a l'oració, el silenci, l'espiritualitat. Demanen aprofundir en la solidaritat davant la dissort de tants que viuen al nostre voltant, enfortir la comunitat perquè testimonii l'autèntica família de Jesucrist.

Quan el papa Francesc ens crida a una conversió personal i pastoral, ens invita a fer un acurat examen de la nostra dedicació individual i comunitària.

Tant els suggeriments expressats pels membres de la Diòcesi com les indicacions del Sant Pare ens permeten harmonitzar el lliurament i l'amor al proïsme amb un sentiment de legítim orgull i satisfacció per la nostra pertinença a l'Església universal.

A aquests sentiments normals en qualsevol moment de la nostra història, s'uneix ara l'acceptació de les lliçons positives i negatives que ens deixa l'esmentada pandèmia. Reconèixer la fragilitat de l'ésser humà, la manifestació de la solidaritat superant l'individualisme, el reconeixement dels professionals en la seva lluita i dedicació a combatre el coronavirus, l'enfrontament entre persones i grups que crispen les relacions humanes, la cerca de la presència de Déu en les dificultats... i moltes altres apreciacions que ens ajuden a la reflexió i a la consegüent actuació.

El mes de juliol passat vam rebre una instrucció de la Congregació per al Clergat titulada *“La conversió pastoral de la comunitat parroquial al servei de la missió evangelitzadora de l'Església”*. Aprofundirem en el seu contingut perquè ens ajudi a aportar nova llum al servei que ara intentem viure i oferir per als pròxims anys.

6

Amb unes actituds personals que convindria conrear

Proposo a la vostra consideració alguns aspectes de la vida cristiana que apareixien en les respostes, individuals i grupals, que han servit de base per a redactar aquesta introducció.

6.1. ***La contemplació i l'escolta***

Sembla que en aquests moments els cristians necessitem recuperar la noció i el temps de la contemplació. Alguns n'heu ressaltat la importància; ens heu recordat que aquesta dimensió de la vida cristiana s'alimenta de la Paraula i dels Sagraments i s'experimenta com un servei en el si de la comunitat i com una oferta a la resta de la societat.

La realitat de la contemplació és ben present en l'Antic Testament, encara que no es designi amb aquesta paraula. El Nou Testament ens mostra la importància que Jesús concedeix al recolliment, al silenci, a la contemplació. Les al·lusions més explícites les trobem en les cartes de sant Pau quan parla del "coneixement espiritual". L'apòstol dedicava llargues estones a l'oració i al començament de la seva vocació cristiana es va retirar durant dos anys a Aràbia.

Els grans mestres cristians de vida espiritual han mirat sempre de conciliar l'acció i la contemplació. Ambdues són sempre presents en la història de la comunitat cristiana; algunes vegades, per les limitacions i pecats d'alguns semblen presentades com alternatives, en confrontació, però el bon sentir del poble cristià les ha vist com a complementàries i indissolublement unides. El mateix Senyor ens ho mostra. Marta i Maria, com llegim a l'evangeli de Sant Lluç, ens il·lustren sobre la doble dimensió que tot cristià ha de tenir en compte. Ni l'acció pot oblidar la profunda motivació de fe en la qual es basa el segui-

ment del Senyor ni la contemplació pot ser una fugida d'aquest món o un desinterès pels assumptes terrenals.

Quan algú ens demana que obrim més espais a la contemplació en aquesta societat de tanta activitat i de tantes presses, ajuda la resta de la comunitat a valorar el temps de silenci, la presència oculca de Déu, la conversa amable i exigent del deixeble amb el Mestre, la dedicació d'una part de la vida a l'adoració i a la lloança divina.

Responent a aquesta petició aconsellem que en totes les nostres parròquies hi hagi un espai i un temps dedicats a la contemplació, a la pregària personal. L'espai ja el tenim: la capella del Santíssim. Ara cal trobar el temps per a possibilitar aquesta dimensió diàriament, setmanalment o mensualment.

Qui sap contemplar, sap també escoltar molt. És fonamental escoltar el Senyor. També ho és tenir les orelles atentes a les veus dels nostres germans. Com que necessitem parlar, agraïm tenir sempre a prop persones que ens escoltin. Adés ens respondran amb el silenci, adés amb la comprensió o amb algun advertiment o el consell.

Sempre ens ajudaran a créixer en la fe i a madurar la nostra personalitat. També nosaltres hem d'escoltar l'altre. És una mostra de caritat dedicar estones a escoltar les dificultats i les alegries dels nostres semblants.

En ocasió del coronavirus hem de redoblar el nostre interès a fer costat a les persones que viuen amb por, als qui se senten sols, als malalts i als familiars dels difunts, a tots els qui necessiten urgentment explicar la seva experiència sempre dolorosa i sovint terrible.

6.2. ***La valentia per donar testimoniatge de Crist***

Diu el papa Francesc en l'“Alegria de l'Evangeli”: “Fidel al model del Mestre, és vital que avui l'Església surti a anunciar l'Evangeli a tothom, pertot arreu, en tota ocasió, sense excuses, sense fàstic i sense por” (n. 23). I això ho repeteix tot sovint en documents i homilies.

La referència a l'Església com a institució s'estén a tot batejat com a individu amb responsabilitat. Cadascun de nosaltres

és cridat a anunciar l'alegria de l'evangeli amb el coratge dels apòstols en l'Església naixent. En qualsevol època de la història hi ha exemples heroics de cristians anunciant Crist.

Ara ens correspon a nosaltres donar a conèixer el nucli essencial de la fe cristiana: mostrar l'amor de Déu a tota la humanitat, la seva indestructible fidelitat al llarg de la història de les relacions humanodivines i en l'acompliment de les seves promeses en la persona del seu Fill que ens obre el camí per a la vida definitiva. Rebre el testimoni de la fe i no posar obstacles a la seva transmissió. És més, hem de fer-ho amb alegria i amb valentia. Ens podem preguntar si cadascun de nosaltres s'entesta a ser un autèntic testimoni del Senyor en la família, en la professió, al carrer, en el compromís polític o sindical, en l'oci i en les activitats recreatives.

A vegades fa l'efecte que els cristians som porucs o covards a l'hora de manifestar la nostra fe. Tampoc no mostrem el goig i la bellesa del nostre compromís baptismal.

Us demano a tots que renoveu i us impliqueu molt més en l'anunci del missatge de Jesucrist al món actual. Ho podeu fer amb paraules, descrivint, explicant, narrant el contingut i la vivència de la vostra fe. I també amb gestos, amb actes, amb actituds, amb les vostres obres. Exigim-nos coherència absoluta entre allò que creiem, allò que celebren i allò que fem. El testimoni implica totes les dimensions de l'ésser humà i la manifestació expressa vers els altres.

6.3. ***La fidelitat als compromisos adquirits***

La nostra època presumeix de canvis continus en tots els ordres. I això genera una forta inestabilitat emocional i el desarrelament de les conviccions que durant molts anys s'han assentat en el nostre interior. Per això és motiu d'admiració i suscita desigs d'imitació el qui guarda la fe, és constant en els seus afectes, en l'acompliment de les seves obligacions i no defrauda la confiança dipositada en ell,

Els cristians creiem que la fidelitat és un bé que cal conservar i augmentar cada dia. És l'actitud que trobem en el Senyor en els relats bíblics. Ell és sempre fidel als seus designis i compleix sempre les seves promeses. No s'accontenta amb paraules

boniques sinó que manté fermament allò que ha promès al poble escollit i, amb ell, també tota la humanitat.

Són molts els col·laboradors que en la nostra Diòcesi han demostrat durant molts anys una immensa fidelitat en els diversos sectors pastorals. Mai no els agraiem prou la seva dedicació. També reconeixem la fidelitat de tants cristians al seu compromís vital en el matrimoni, en l'educació dels fills, en l'honestedat en el treball civil, en el manteniment dels vots en la vida sacerdotal i consagrada...

Es demana aquesta fidelitat justament quan constatem la liquiditat, que diuen ara, dels valors que promou la nostra societat. El compromís cristià exerceix una funció crítica i constructiva al plantejament actual. Necessitem cristians amb profundes conviccions, ancorades en l'evangeli i en la permanent tradició de l'Església, que no es deixin endur pel vent de la comoditat i pel desànim.

6.4. ***La humilitat i la senzillesa en el parlar i en l'actuar***

Els cristians volem recuperar l'estil de parlar i de fer que tenia el mateix Jesús quan explicava als seus oïdors les paràboles del Regne. La seva presentació era amable i planera. Nosaltres volem adoptar aquest mateix estil, de manera que l'evangelització arribi al cor de tothom i ajudi al coneixement i a l'acceptació de Jesucrist en la nostra societat. No és una simple estratègia, no. És la convicció apresada i viscuda en la creu. Déu venç la força dels poderosos i dels grans d'aquest món per la feblesa i la petitesa dels pobres i nets de cor. (Lc 1,51-53) Obrant sempre amb humilitat i senzillesa, evitarem l'arrogància, les frases grandiloqüents, i les manifestacions extraordinàries i buides de contingut evangèlic. Ens estimem més actuar amb humilitat i senzillesa.

En la contraposició entre l'arrogància i la senzillesa en el tracte, sempre hi surt guanyant la senzillesa que fa atractius els plantejaments que oferim.

La nostra societat valora la proximitat personal, el discurs fàcil d'entendre, el comportament afable. Hi ha un gran acord, ni que sigui tàcit, a valorar l'empatia en tots els ordres de la vida que fa que el missatge que transmetem arribi a un major nombre de persones.

Necessitem ara oferir les propostes amb humilitat i senzillesa en la seva presentació sense rebaixar les exigències evangèliques del seguiment de Jesús ni igualar-les en els valors mundans que la moda imposa.

6.5. *Estil de vida comunitari i participatiu*

L'opció del cristià pel Senyor Jesús és personal. No admet coaccions externes ni pretén desentendre's de la pròpia responsabilitat descarregant en altres les conseqüències de les nostres accions. Ja en el baptisme se'ns exigeix la professió personal de fe. Donada l'edat en què fins ara se sol administrar el baptisme, la resposta la pronuncien els padrins, però en nom nostre.

També en rebre el sagrament de la Confirmació, el jove o l'adult responen personalment a la pregunta sobre la seva fe.

En el catecumenat d'adults s'accentua encara més la dimensió personal de l'encontre amb el Senyor que crida i acull.

No cal que esmentem ara la resposta definitiva davant el tribunal de Déu al final de la nostra vida. Tot això és un cant al valor de la dignitat i a la responsabilitat de la persona, home o dona, creada a imatge de Déu. No s'hi val a descarregar en qui sigui la responsabilitat de les pròpies decisions. Els altres influeixen, però no determinen.

Val a dir que molts diocesans nostres demostren una voluntat expressa d'evitar l'individualisme en les seves actuacions, sentir-se el centre del món i creure's imprescindibles a l'hora d'iniciar, programar i realitzar qualsevol activitat pastoral. Ben al contrari, accentuen la visió comunitària de la fe, la vida al costat dels altres tot reconeixent-ne les virtuts i les pròpies limitacions.

S'insisteix en la participació de tots en tot allò que el Senyor ha deixat en mans de la comunitat. Podríem esmentar molts passatges i exemples evangèlics per a fonamentar la dimensió de la comunitat. Per exemple: El plural usat per Jesús en el Sermó de la Muntanya, l'elecció dels Dotze que actuen col·legialment en la seva predicació, l'enviament de dos en dos a la missió, el ramat del Senyor, el Bon Pastor, l'últim Sopar i l'esdeveniment de la Pentecosta. Els apòstols creant comuni-

tats allà on anunciaven el misteri de Crist són un bon exemple per a nosaltres.

Els cristians actuals desitgem enfortir l'esperit comunitari, valorar com cal la nostra comunitat parroquial que escolta, prega, celebra i anuncia Crist a tot aquell que s'hi acostava cercant el sentit a la seva existència.

Envegem les primeres comunitats cristianes que eren l'admiració de la resta de la societat quan veien com s'estimaven.

Ens agradaria ser comunitats com les descrites en el llibre dels Fets dels Apòstols on els creients tenien una sola ànima, ningú no tenia res com a propi, que venien el que tenien i ho posaven als peus dels apòstols. Entre ells ningú no passava necessitat. (cf. Fets 4, 32-35). Aquest és l'estil de vida que ens hauríem de proposar en aquests moments on abunden les paraules i falten els testimonis de vida. Ho deia amb molta claredat el papa sant Pau VI en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*: “L'home contemporani escolta de més bon grat els qui donen testimoni que els qui ensenyen. I si escolten els qui ensenyen és perquè donen testimoni.” (n. 41).

La comunitat que acull i anuncia no descarta ningú, tots són necessaris per a concordar vida i missió. Es tracta de reduir o d'eliminar els gustos, els interessos o les preferències particulars per a viure l'experiència de l'oblit d'un mateix, preferint l'autodonació i la dedicació als altres. Parlem d'una comunitat que sap acollir els qui truquen a la porta i els ensenya a viure i alhora a aprendre a anunciar la salvació de Crist per a tothom.

Volem que tots participin d'aquesta vida santa. En un dels documents cristians més antics, del segle II, “Carta a Diognet”, tenim un model de participació comunitària i de responsabilitat individual; de saber viure en una societat concreta sense perdre la perspectiva de la fe en Jesucrist; d'assumir els criteris justos i amables d'aquest món tamisats tanmateix per l'experiència de l'encontre amb el Senyor. Som ciutadans d'aquest món i de l'altre que ens ha estat promès.

6.6. **Servei, disponibilitat, responsabilitat**

Aquests tres mots descriuen i resumeixen el comportament que s'exigeix a tot seguidor de Crist. Ben combinats poden

expressar l'aspiració de cadascú a complir personalment la voluntat de qui és el centre de la nostra vida. El Senyor va fixar el servei com l'actitud fonamental de la seva missió en favor de la humanitat. *“He vingut a servir i no pas a ser servit”*. (Mt 20,28). Lliurà la seva vida per al rescat de tothom. Les seves paraules i els gestos en favor dels seus empenyien a fer com ell: un servei ininterromput i sense exclusions, disponibilitat a esmerçar la pròpia vida, responsabilitat per a cooperar i prosseguir la seva obra redemptora.

Un cop acceptada la claredat del plantejament i l'eficàcia en el resultat, els cristians de les nostres comunitats malden per assolir la coherència entre la vida i la fe, per realitzar tot allò que raonablement han comprès i que han cordialment acceptat. Tot això culmina en un creixement diari en l'amor i en el servei, i també en la comprensió de les febleses dels altres.

L'acompliment seriós dels mandats evangèlics ha de començar per un mateix, reconeixent primer allò que el Senyor espera de cadascun i comprenent també les limitacions i dificultats que tots tenim per a dur-ho a terme.

La nostra missió és ajudar tothom a comprendre l'alegria i la felicitat de sentir el Mestre sense jutjar ningú. És un servei global i personal amb total disponibilitat per a tothom i en tot moment, perquè respon a la crida que hem rebut. I és un servei absolutament gratuït. No espera cap recompensa material en aquest món. Avui més que mai hem d'anteposar els valors del Regne als valors que el món proclama i que més de quatre vegades ens afalaguen i sense adonar-nos-en acceptem.

7

**Realitats pastorals
que convindria revisar**

Moltes aportacions per a l'elaboració d'aquest Pla Diocesà s'orienten a la revisió i a la millora de les nostres comunitats cristianes. Penso que això deu de ser degut tant a la voluntat dels cristians de les nostres parròquies, serveis i moviments de perfeccionar la vida personal i comunitària, així com també al desig de fer més significativa la presència de l'Església en els nostres ambients i d'anunciar amb major eficàcia el missatge de Jesucrist.

He percebut clarament aquesta voluntat en reunions de treball amb preveres i amb laics i també en converses personals en que se m'ha exposat la il·lusió i les ganes de cooperar al progrés i la renovació pastoral de la Diòcesi i de contribuir a canviar, confiats en la gràcia de Déu, el signe d'aquelles coses que ja no s'ajusten a la realitat actual que vivim.

Tota aquesta reflexió porta a la concreció pastoral que conté la segona part d'aquest document. En ella trobareu uns objectius, ordenats i sistematitzats amb la finalitat de guiar la revisió d'algunes de les realitats pastorals de la nostra Diòcesi i d'ajustar-les millor a la realitat actual.

Aquests objectius queden englobats en aquesta segona part, conservant l'estructura dels dossiers treballats en els grups, en el que es denomina àmbits: evangelització, celebració de la vida i de la fe, caritat i formació, serveis a la comunitat i organització.

Posem aquests projectes i directrius de treball pastoral en mans de la Verge Blanca de l'Acadèmia perquè ens ajudi a seguir els passos del seu Fill i Senyor nostre Jesucrist.

**Objectius
i programa d'actuacions**

1

El sentir de les nostres comunitats cristianes

Les diverses aportacions de molts diocesans coincideixen en valorar positivament la relació que, en la nostra Diòcesi, generalment estableixen les parròquies amb les famílies que demanen catequesi per als seus fills o algun altre sagrament. Indiquen que les trobades de pares i fills conjuntament i les eucaristies familiars són un signe esperançador. Reconeixen també el bé que, en la gestió de les comunitats parroquials suposa la implicació decidida dels laics (Consell de pastoral, despatx, economia, manteniment...), així com també la seva corresponsabilitat en la planificació i revisió del treball pastoral.

Mereixen un esment positiu aquelles iniciatives que s'han endegat en diferents parròquies envers una renovació comunitària i una pastoral d'acollida, d'acompanyament, de cooperació interparroquial, de corresponsabilitat laical i de missió. Aquesta manera de treballar pastoralment és considerada, per la majoria dels qui responen, un bé eclesial, un progrés, una invitació a seguir progressant en ella i una esperança. Igualment s'aprecia molt positiu i amb perspectiva de futur treballar sumant i aplegant vàries parròquies o diversos pobles (s'indica l'encert en aquesta línia el fet que s'hagi iniciat el Via Crucis i/o celebracions de Setmana Santa i altres entre pobles i parròquies diverses). Especialment les comunitats rurals senyalen que en els pobles resulta molt significativa la presència del mossèn, en especial en els moments rellevants de la vida del poble, així com també la cooperació de l'Església en l'impuls de tot allò que promou la relació respectuosa, pacífica i alegre entre els qui formen el poble o fan comarca.

Abunden en dir que l'atenció als més vulnerables (els que estan sols en molts pobles o en la ciutat, els més grans, els emigrants, els malalts i els més desfavorits, els maltractats...) ha de ser una prioritat diocesana. I constaten una major necessitat

de donar un testimoni de servei especialment als més vulnerables i la necessitat de reforçar la dimensió caritativa de cada comunitat parroquial.

Les respostes emeses a l'enquesta preparatòria d'aquest nou pla de pastoral accentuen, a més de la valoració positiva del progrés en les comunitats cristianes de la corresponsabilitat laïcal, de la sensibilitat caritativa i d'una espiritualitat evangèlica, tant la necessitat del ministeri ordenat i d'una pastoral juvenil i vocacional com també la d'enviar laics preparats espiritualment i teològicament per tal d'assegurar l'animació pastoral de la comunitat o àrea de treball pastoral i la celebració i contemplació de la Paraula.

En les respostes a l'enquesta, mereix una valoració positiva també la presència, cooperació i participació de l'Església en actes oberts a tota la comunitat i també a tot el barri i al poble (festes, diades, aplecs, actes culturals...) així com la promoció d'accions obertes a tots d'anunci i testimoni evangèlic.

Dono gràcies a Déu per tots aquests dons amb què l'Esperit de Jesús, que envià els apòstols a anunciar l'Evangelí, acompanya l'Església que peregrina en el Bisbat de Lleida. I, amb el present pla d'actuacions, que acompanya a la carta pastoral que us he dirigit, us proposo i encoratjo a treballar pastoralment uns mateixos objectius que ens permetin respondre a les inquietuds expressades en les respostes a l'enquesta i a mirar cap endavant, partint d'aquests dons que l'Esperit ha fet a l'Església que peregrina a la Diòcesi de Lleida, per a donar el cent per u, amb coratge renovat i llenguatges i estils pastorals que arribin al cor de les persones que hi viuen, a fi i efecte de seguir progressant en la vida cristiana i en l'evangelització de la nostra ciutat i dels nostres pobles (Mt 25, 14-29).

2

Objectius de les decisions pastorals en la nostra Diòcesi per al proper quadrienni pastoral

Recollint la vida de les nostres comunitats parroquials i mirant endavant d'acord amb la sensibilitat cristiana expressada en les respostes que m'heu fet arribar, demano que en el nostre Bisbat ens proposem emmarcar les decisions pastorals dels propers anys en el següent marc:

- FORMAR. Aprofundir en la sempre necessària conversió personal i pastoral i en la formació (bíblica, litúrgica, en els nous llenguatges de la transmissió de la fe, específica per a assumir la pròpia vocació, per a la corresponsabilitat comunitària i l'evangelització del medi). *Anar a les fonts de la fe* (II Tm 14-17; II Pe. 1,5-8.16-19). I, per tant, enfortir una formació diocesana estructurada per a tothom i animar així grups de catequesi i d'aprofundiment en els elements bàsics de la iniciació cristiana.
- ANAR A LES FONTS DE LA FE. Promoure una espiritualitat i una pastoral més personal i d'acompanyament que susciti opcions personals per Jesucrist com a referent davant la incertesa, el temor o la indecisió en què molts viuen al nostre voltant. Es tracta de promoure processos, més que moments puntuals, d'iniciació i acompanyament en el camí de la fe i en l'opció pel seguiment de Jesús: "A qui anirem, si sols Tu tens paraules de Vida eterna?" (Jn 6, 68).
- SERVIR. Enfortir Càritas diocesana i la seva prolongació en les Càritas de cada parròquia, que totes han de tenir, i potenciar la cooperació de tots els serveis sociocaritatius que Càritas i altres serveis en cooperació amb ella realitzen associats en la Xarxa d'Entitats seguint el criteri cristià que diu que "quan us reuniu sigueu sol·licitos els uns pels altres... Sigueu del tot generosos... La generositat us fa so-

lidaris... Estimem amb fe i de veritat... Jesucrist ha donat la vida, també nosaltres l'hem de donar" (I Co 11,33; II Co 9,11-13b; I Jn 3,16-18).

- **FOMENTAR L'ACOLLIDA I LA TROBADA EN CADA COMUNITAT.** Treballar pastoralment perquè les comunitats cristianes es distingeixin per ser properes a la gent, acollidores, obertes i servicials i perquè se sentin impulsades per l'Esperit a servir amb alegria l'Evangeli i a cooperar amb altres al servei de la dignitat de les persones: "L'Esperit vindrà a vosaltres, i sereu els meus testimonis... Poseu-vos al servei els uns dels altres... Practiqueu l'hospitalitat" (Fets 1,8; I Pe 3,8-10).
- **ORGANITZAR ELS RECURSOS.** Revisar i actualitzar el servei pastoral a les parròquies, tot respectant les seves característiques diverses, també rurals i urbanes, i definir i estructurar les unitats de Pastoral i els òrgans i serveis diocesans per donar resposta, amb més eficàcia, als reptes de l'evangelització d'avui. Això demana reflexió, pregària, cooperació i reformes successives, per a servir a les persones i a les comunitats i redimensionar els serveis pastorals diocesans i l'estructura territorial diocesana, d'acord amb les noves situacions i possibilitats: "No tenim aquí la ciutat que durarà per sempre, sinó que la busquem... No us oblideu de compartir allò que teniu" (He 13, 14-16).
- **CELEBRAR LA FE.** Vetllar perquè les celebracions de la fe siguin un espai de pregària, de contemplació de la Paraula, de trobada, de comunió i d'aliment espiritual per a la vida quotidiana i tinguin una dignitat i una participació cada dia més viva i personal (homilia, cants, monicions, signes...) per a poder viure de manera més intensa el misteri de Crist, seguint els criteris que la Paraula de Déu indica perquè les trobades cristianes tinguin qualitat evangèlica: "Acollida fraternal –compartir generós – servicialitat–esperança – unitat – alegria ..." (Jm 2,1ss.; I Co 11, 23ss.)
- **AFAVORIR la COMUNIÓ INTERPARROQUIAL.** Impulsar tot allò que fomenta i afavoreix la cooperació entre comunitats cristianes, així com entre aquestes i les dele-

gacions diocesanes i serveis pastorals i entre grups de parròquies i de pobles “*Que siguin u, com tu i jo, Pare, som u... Mireu com s’estimen*” (Jn 17,21; Fets 2,42-47).

- **APROFUNDIR LA CORRESPONSABILITAT LAICAL A L'INTERIOR DE LES COMUNITATS.** Refermar la implicació dels laics en les parròquies, en el context de les orientacions del darrer congrés nacional de laics. Es tracta d’assumir el protagonisme baptismal laical al servei tant de la construcció de la comunitat cristiana com del compromís per servir l’Evangeli al món. Per això el treball pastoral parroquial ha de buscar descobrir la vocació de cadascú i promoure’n la realització “*Per al bé de tots*” (I Co 12,1-11).
- **MANIFESTAR CARITAT PASTORAL SOSTINGUDA DAVANT ELS EFECTES DEL CORONAVIRUS.** Atendre les conseqüències espirituals, socials i econòmiques de les persones i, en particular, les sobrevingudes per causa de la pandèmia de la Covid-19. Per això cada comunitat cristiana ha de fer-se més samaritana i, en conseqüència, prioritzar temps i recursos per posar-se al servei de les persones més vulnerables, per raó d’edat, de malaltia, de soledat, de dificultat per a trobar sentit a la vida, de ruptures interpersonals, de dol o de condicions socioculturals i econòmiques. Escoltar, acollir, acompanyar, discernir, anunciar i integrar comunitàriament ha de ser la forma pastoral de fer-ho: “Ningú té amor més gran que qui dóna la vida... Això us mano: que us estimeu els uns als altres” (Jn 15,13-17).
- **IMPLICAR-SE I COOPERAR LES COMUNITATS CRISTIANES EN LA VIDA DE LES ASSOCIACIONS DE L'ENTORN PARROQUIAL.** Implicar-se com a parròquia en la vida del barri i del poble, participant, des de la pròpia identitat en el que promou la unitat i el respecte al bé de tots (aplecs, festes del poble, campanyes, relació amb les institucions, ...) i mantenir i potenciar una relació de cooperació en el bé comú amb les institucions civils i de recerca de la veritat amb les acadèmiques, culturals i intel·lectuals: Ef 6,10ss.
- **PRESENTAR I PROPOSAR LA VOCACIÓ COM A CAMÍ DE VIDA I REALITZACIÓ PERSONAL.** Revitalitzar la crida a

totes les vocacions: a la vida consagrada, a la ministerial i a la laical, així com a la corresponsabilització dels laics en la gestió de les comunitats parroquials. I, en aquest sentit, cridar i enviar animadors de comunitat allà on facin falta, cooperant en equip, des de la missió de cadascú, amb el ministeri presbiteral de servei pastoral d'una o varies comunitats i de promoció de vocacions laiques que assumeixin la gestió parroquial (Fets 6,2-4; I Co 12,4.11.27-28).

- INCORPORAR ELS NOUS LENGUATGES INFORMÀTICS A L'ACCIÓ ORDINÀRIA DE LES COMUNITATS CRISTIANES. Fer créixer de manera continuada la formació i utilització dels diversos mitjans de comunicació i les noves tecnologies per a dur a terme l'evangelització que demana l'Església i espera el món, seguint la recomanació del Senyor. Podeu comprovar l'actitud de Sant Pau davant els nous reptes de l'evangelització, al capítol 4 de la primera carta als Cristians.

3

Accions de concreció dels objectius anteriors

Els objectius anteriors són fruit tant del treball pastoral en-cetat en la nostra Diòcesi que cal continuar desenvolupant en no pocs dels seus trets fonamentals com de les aportacions específiques realitzades per les diferents comunitats a través de les respostes que heu fet arribar. A partir de tot plegat tinc el goig de presentar les accions amb què desplegarem els anteriors objectius en el nostre treball pastoral al Bisbat de Lleida durant els propers quatre anys.

Aquest programa d'actuacions s'estructura en quatre eixos o àmbits d'actuació i dos o tres accions per àmbit indicant procediments per a dur-les a terme i agents que han de mobilitzar la seva execució. A continuació del quadre general s'acompanya una explicació per a la comprensió del sentit i del context de cada una de les accions.

Síntesi esquemàtica proposes pla de pastoral			
Àmbit	Accions	Procediments	Promotors
EVANGELITZACIÓ	<p>Trobada amb consiliaris i agents pastoral juvenil</p> <p>Convidar/motivar laics/suscitar vocacions per a formar-se de cara a la dinamització de la parròquia.</p> <p>Diàleg Fe/Cultura.</p> <p>Impulsar un pla de formació per als professors i professors de Religió i de cooperació pastoral amb els col·legis cristians.</p> <p>Promoure la trobada diocesana dels moviments laicals i serveis evangelitzadors en el context de les jornades nacionals d'apostolat de laics.</p>	<p>Convocatòria diocesana de consiliaris.</p> <p>Trobada Diocesana de joves.</p> <p>Sessions formació Preveres.</p> <p>Curs formació laics en dinamització parroquial.</p>	<p>Consiliaris.</p> <p>Col·legis cristians.</p> <p>IREL.</p> <p>Arxiprestats/parròquies.</p> <p>Delegació Pastoral Juvenil.</p> <p>Delegació d'Art.</p> <p>Àrea Apostolat de Laics i evangelització.</p> <p>Delegació d'Ensenyament.</p>

Síntesi esquemàtica propostes pla de pastoral			
Àmbit	Accions	Procediments	Promotors
CELEBRACIÓ DE LA VIDA I LA FE	Impulsar/acompanyar a celebrar personalment la vida de fe. Celebrar comunitàriament la fe amb qualitat i participació.	Recessos i Exercicis. Lectio Divina. Formació litúrgica dels lectors i ajudants de la celebració. Renovació llenguatges. Acollida i to celebratiu. Edició guia per a celebració en absència de prevere.	Delegació de Litúrgia i Pietat popular. Àrea Formació.
CARITAT	Instaurar en cada parròquia o àrea de pastoral el grup de Càritas o les persones de coordinació parroquial amb Càritas diocesana. Observatori per a la reflexió i propostes mentre durin els efectes de la pandèmia.	Avaluació en els arxiprestats de necessitats sociocaritatives, respostes parroquials i mecanismes de cooperació. Trobada interparroquial d'avaluació de necessitats i respostes. Coneixença del treball de la xarxa i cooperació parroquial amb ella.	Arxiprestats. Càritas Diocesana amb la cooperació de la xarxa diocesana d'entitats sociocaritatives. Consells de Presbiteri i Diocesà de Pastoral.
FORMACIÓ – SERVEIS A LA COMUNITAT I ORGANITZACIÓ	Formació: Formar grups de laics per a la revitalització de la comunitat parroquial i per a l'assumpció de responsabilitats. Serveis a la comunitat: Prioritzar parroquialment la corresponsabilitat de laics. Organització: Revisar i reorganitzar nuclis pastorals territorials i sectors de pastoral en el context d'arxiprestats i UdP revisats, components de les àrees de pastoral i serveis de la cúria diocesana. Vertebrar en cada comunitat parroquial o agrupació de parròquies laics responsables.	Oferir un pla de formació als laics per a revitalitzar les parròquies. Revisar el nombre d'arxiprestats i d'UdP. Coordinar els horaris de misses per zones. Impulsar i nomenar grup d'acció pastoral (animadors comunitat i preveres) per a una zona o un àmbit parroquial o interparroquial. Promoure trobades arxiprestals per a racionalitzar recursos: simplificar, sumant. Jornada del voluntari eclesial.	Parròquies/arxiprestats. Consells de presbiteri i de Pastoral. Organitzacions de voluntariat eclesial.

3.1. **EVANGELITZACIÓ. Una Església de missió i d'obertura evangelitzadora**

- “A tots els fidels és encomanada la missió de treballar perquè el missatge diví sigui conegut i acceptat per tots els homes (...) En tant que participants de la funció de Crist (...) tenen una part activa en la vida i en l'acció de l'Església” (Vat II, Ap. Act, 3;10).
- “Evangelitzar és (...) la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda. Existeix per a evangelitzar, és a dir, per a anunciar i ensenyar, ésser canal del do de Déu, reconciliar (...) oferir el sacrifici de Crist en l'Eucaristia” (Pau VI, Ev. Nuntiandi, 14).
- “El cristià ha d'aportar a la nostra societat un estil de vida sobri, solidari, amb una visió positiva del nostre poble, d'alegria que es comunica, de gratuïtat, de compromís i de participació en la vida associativa i política, i també de llibertat davant els nous ídols socials.” (CPT 5).

En aquest àmbit es determinen tres accions:

- a) *Aplegar consiliaris i també responsables que treballen en la pastoral dels joves i adolescents* (Col·legis de l'Església, Catequesi, Delegació de Pastoral de joventut, Moviments d'AC i Àrea d'apostolat de laics) *per tal de sumar esforços, coordinar-los de cara a impulsar la iniciació en la fe i el seguiment de Jesús* (Vat. II, Missatge als joves, nn. 4-6. CPT, 28). Acció que implica, entre altres:
 - Convocar en el primer trimestre del curs els responsables dels diferents àmbits de treball pastoral amb adolescents i joves per tal de:
 - Compartir i coordinar els diversos programes d'actuació pastoral.
 - Detectar les necessitats comunes i promoure respostes conjuntes.
 - Definir línies d'actuació.
 - Convocar els joves de les parròquies del Bisbat per a testimoniar i compartir la fe en Jesús, potenciar la pastoral juvenil associada, l'acompanyament i el testimoni.

b) *Proposar personalment, per part del rector, un o més laics que, en l'àmbit arxiprestal i/o diocesà, perquè puguin aplegar-se amb altres en el marc de l'arxiprestat, per a formar-se de cara a la dinamització de la pròpia comunitat parroquial, a fi que, com Jesús, miri, escolti, aculli, serveixi i acompanyi els altres* (E.G., nn. 21; 39; 46). Això suposa, almenys:

- Presentar en cada arxiprestat itineraris i experiències pastorals en la línia de missió, consciència, espiritualitat, discerniment, vocació, lideratge.
- Fer la llista de les persones, rectors i laics, que en cada arxiprestat, cada rector, realitzaran un procés formatiu pràctic, partint de la realitat parroquial, d'aprofundiment perquè contribueixin a la renovació en la seva parròquia en clau de parròquia missionera.
- Organitzar i desenvolupar aquest programa, en conjunt amb les parròquies de l'arxiprestat.
- Continuar en la formació dels preveres el tema de la renovació parroquial, presentant també experiències pràctiques i testimonis de rectors que porten un itinerari fet en aquest sentit.

c) *Promoure i integrar en el calendari de formació de les parròquies i dels arxiprestats el programa de diàleg fe-cultura de l'IREL i mostrar el missatge bíblic, moral i eclesial del dipòsit artístic diocesà*, Per a la seva realització l'IREL, la Delegació d'Art i l'Àrea de formació avaluaran les possibilitats de:

- Promoure, en el si de l'IREL i al servei de tots, un espai de reflexió/debat, en el marc de la doctrina del Papa Francesc, per a rellegir el que l'Esperit demana a les comunitats cristianes de les nostres parròquies i pobles.
- Avaluar i, en el seu cas, elaborar una proposta religio-cultural oberta a tota la societat.
- Seguir oferint a la societat una proposta formativa i de debat com la que realitza l'IREL amb el cicle de conferències, valorant si és necessari estendre espais semblants a zones de la Diòcesi a les quals els puguí servir per a iniciar o impulsar un itinerari de formació.

3.2. **CELEBRAR LA VIDA I LA FE. Una Església que viu i segueix Jesucrist**

- “La Eucaristia contribueix a obtenir que els fidels expressin la seva vida, manifestin als altres el misteri de Crist i la naturalesa de l'Església (...) enrobusteix les forces per a anunciar a Crist (...) no exhaureix tota l'activitat de l'Església perquè és necessària la fe i la conversió (...) és el cim al vers el que tendeix tota l'acció de l'Església i la font d'on brolla la seva força” (Vat. II, SC, n2; 9-10).
- Evangelitzador(s) (...) que preguen i treballen. Des del punt de vista de l'evangelització, no serveixen ni les propostes místiques sense un fort compromís social i missiонер, ni els discursos i praxis sense una espiritualitat que transformi el cor. Aquestes propostes (...) no tenen força de penetració perquè mutilen l'Evangeli. Sense moments d'adoració, d'encontre orant amb la Paraula, de diàleg sincer amb el Senyor, les accions fàcilment es buiden de sentit, ens afeblim pel cansament i les dificultats i el fervor s'extingeix” (Papa Francesc, Ev. G., n. 262).
- “El Concili Provincial Tarraconense fa una crida (...) a tots els qui, havent rebut el do de la fe, volen mantenir-se en la comunió eclesial i desitgen portar el nom de Crist als qui el desconeixen. Volem sentir-nos units en la pregària, en el camí vers la plena unitat amb Crist (...) La pregària amb les paraules de l'Esclitura és la més excel·lent (CPT, nn. 1; 50).

A aquest respecte es determinen dues accions:

- *Impulsar/Acompanyar a celebrar personalment la vida de fe.* Aquesta acció implica:
 - Promoure espais arxiprestals o diocesans de realimentació espiritual: Recessos en els temps litúrgics forts, exercicis espirituals anuals, taller/escola de pregària.
 - Des de l'Àrea d'espiritualitat fomentar la *lectio divina* i la pregària de les hores dintre de la missa tant en Advent com en Quaresma.
 - Fomentar des de cada arxiprestat, especialment en els pobles on no hi ha mossèn, que, allà on sigui possible, hi hagi alguna persona que convoqui els fidels a la pregària de les hores i del rosari.

- *Celebració comunitària de la fe* que porti a retrobar el sentit comunitari i celebratiu del diumenge creant en ella un clima de trobada entre les persones, de relació, de participació i de pregària. Per a realitzar aquesta acció:
- L'IREL, juntament amb les àrees de pietat i formació, orientarà encontres de formació litúrgica pràctica per ajudar a descobrir el valor dels nous llenguatges i dinàmiques d'acollida, d'implicació comunitària aplicats a la litúrgia i el seu sentit teològic, prenent en consideració la realitat rural de la major part de parròquies del nostre Bisbat.
 - Les àrees d'espiritualitat i formació, juntament amb l'IREL, oferiran a cada arxiprestat un curset de formació per als lectors habituals de la Paraula de Déu, així com alguna sessió de reciclatge pels laics ministres extraordinaris de la comunió, que ajudi a comprendre el valor teològic i espiritual de la missió que exerceixen.
 - Caldrà assegurar en cada parròquia o poble la celebració de l'Eucaristia. On no sigui possible celebrar-la el diumenge, l'animador de comunitat, enviat pel bisbe, en coordinació amb el rector, convocarà els fidels per a la celebració de la Paraula i la comunió, estenent aquest servei també als malalts i persones sense o amb poca mobilitat que ho hagin demanat.

Perquè la formació dels lectors, dels animadors litúrgics i dinamitzadors de la pregària comunitària és fonamental, es demanarà a l'IREL que elabori una proposta formativa a l'efecte per a valorar la viabilitat d'aplicació en cada arxiprestat que inclogui tant temes bíblics i teològics com pràctics i de dinamització participativa litúrgica.

3.3. SERVEI CARITATIU. Una Església Samaritana que viu la missió de Crist al servei dels homes i les dones d'avui, aquí i arreu

- “L'home, única criatura estimada per Déu per si mateixa, no pot trobar la seva plenitud més que en el lliurament sincer de sí mateix als altres (...) La missió de l'Església

(...) ha de crear obres al servei de tots, particularment dels més necessitats” (Wat. II, GS, nn. 24; 42).

- “Malgrat s’estengui a tots, l’amor al proïsme no es redueix a una actitud genèrica i abstracta, poc exigent en si mateixa, (...) demana el compromís pràctic aquí i ara (...) L’amor als altres arrelat en l’amor de Déu és, abans de res, una tasca per a cada fidel i per a tota la Comunitat Eclesial (...) La naturalesa íntima de l’Església s’expressa en una triple acció: Anunci de la Paraula (*Kerigma-Martyria*), Celebració dels sacraments (*Leiturgia*) i Servei a la caritat (*Diakonia*)” (Benet XVI, Deus Caritas est, nn. 15; 20; 25).
- “El Concili exhorta a avançar pels camins que són propis (...) aprofundir les exigències de formació, de coordinació i d’atenció a la pastoral de la marginació. Exigir-ne la coherent pràctica i el consegüent testimoniatge intraeclesial pel què fa als drets, a l’ús dels béns temporals i a l’ètica econòmica-social” (CPT, n. 78).

En aquest sentit es determinen dues accions:

- Organitzar en cada parròquia o àrea de pastoral un grup o, almenys, una o dues persones que es coordinin amb Càritas diocesana tant en l’àmbit formatiu com informatiu i de cooperació.

Per a dur-la a terme es proposa:

- Revisar en el si de l’arxiprestat els serveis que realitza Càritas de cada parròquia i la seva vinculació amb el servei de Càritas diocesana.
- Reunir els grups o els representants de la pastoral sociocaritativa de cada parròquia de l’arxiprestat per a valorar el nivell de cobertura de les necessitats que van sorgint i la cooperació interparroquial que cal articular en l’arxiprestat tot demanant a Càritas l’orientació i coordinació d’aquesta reflexió.
- En el si de les trobades anteriors, Càritas diocesana activarà els recursos formatius i operatius perquè els més vulnerables trobin un lloc d’escolta i de resposta a les seves necessitats.

- “Constituir amb Càritas Diocesana, amb la cooperació de les organitzacions agrupades en la xarxa sociocaritativa de la Diòcesi de Lleida i l'àmbit de pastoral d'Emigracions, mentre duri la pandèmia i els seus efectes (socioeconòmics, personals i educatius), un espai d'observació, reflexió i propostes al Sr. bisbe per a tota la Diòcesi davant les repercussions que té en les persones la pandèmia que pateixen”. Això implica:
 - Impulsar comunitats samaritanes que, sota les orientacions i plans de Caritas diocesana esdevinguin servidores i, seguint l'exemple de les associacions agrupades en la xarxa diocesana sociocaritativa, dintre les finalitats que són pròpies a cada entitat, uneixin esforços al servei dels pobres i esdevinguin un signe eclesial d'unitat.
 - Informar i proposar, tant al Consell Diocesà de Pastoral i de Presbiteri, com en cada arxiprestat, sobre els reptes pastorals que es van detectant arran la pandèmia i proposar les respostes formatives i d'acció que siguin possibles.

3.4. FORMACIÓ, SERVEI a la COMUNITAT i ORGANITZACIÓ. Una Església arrelada on viu la gent en qual la seva missió és tasca de tots.

- Les parròquies (...) representen l'Església visible (...) La parròquia és un clar model d'apostolat comunitari (...) en ella, els laics han de fer possible treballar units...presentar (...) els problemes del món (...) i col·laborar (...) en totes les iniciatives apostòliques i missioneres (...) Els preveres (...) en cada parròquia representen el bisbe (...) tinguin cura de cooperar en el treball pastoral de tota la Diòcesi (...) col·laborin amb els altres rectors (Vat. II, L.G., n. 42; A.A., nº 10; Ch D, n. 30).
- La comunió eclesial (...) troba la seva expressió (...) en la parròquia. Ella és la localització de l'Església, (...) la mateixa Església que viu entre les cases dels seus fills i filles (...) No és principalment una estructura, un territori, un edifici (...) és comunitat de fe i una comunitat orgànica (...) en la seva missió no es basta amb ella sola, són necessaris molts llocs i formes de presència i acció (...)

Li correspon crear comunitat (...) iniciar i reunir el poble, conservar i revisar la fe (...) servir la Paraula salvadora del Crist, (...) les obres de fraternitat (...) Per a això les autoritats han d'afavorir adaptar les estructures parroquials, promovent la participació i la responsabilització laical, formar petits nuclis en els quals els fidels puguin compartir la Paraula i cooperar en el servei i en l'amor i també amb les diverses parròquies" (J. Pau II, *Christi Fideles Laici*, n. 26).

- El Concili Provincial Tarraconense recomana que la parròquia no sigui una "Comunitat tancada o només de «compromesos», sinó oberta i acollidora (...) atenta a la dimensió evangelitzadora» en la què es faci una autèntica «promoció de la missió dels laics i laiques en comunitat" i coordini "els diversos grups, serveis, obres apostòliques amb els moviments existents al territori i amb altres parròquies de l'arxiprestat", al temps que demana "revisar i estudiar l'organigrama de les vicaries, delegacions i serveis diocesans, la seva funció i coordinació" (CPT, nn. 128, 132).

Tres accions de cara al treball pastoral en aquesta àmbit:

- a) Formació. *Reflexionar en cada arxiprestat sobre com realitzar la formació de laics que assumeixin responsabilitats en la gestió pastoral de la parròquia en codi de parròquia missionera, samaritana, acollidora i oberta a tots, seguidora de Jesús i impulsada coresponsablement per laics que assumeixen la dinamització de la Comunitat parroquial.*

Aquesta acció exigeix:

- Analitzar en el si de l'IREL i de l'àrea de formació l'oferta als arxiprestats i a tots, en general, d'un itinerari de formació de laics amb l'objectiu de promoure processos de renovació parroquial oberts a la sensibilitat, cultura, llenguatges i processos de canvis culturals de la nostra societat.
- En el si de l'àrea de formació i en conjunt amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social, impulsar i oferir aquelles sessions de formació que siguin necessàries per tal que els agents de pastoral de les parròquies puguin fer servir sistemes informàtics en el seu servei

de la comunitat parroquial i puguin fer l'acompanyament de les famílies i dels nens de la catequesi també en situacions de dificultat de trobades presencials.

- Proporcionar, amb el servei diocesà de catecumenat, a les comunitats parroquials i als col·legis cristians, les orientacions, requisits i condició necessària del procés de catecumenat, i, en el marc dels criteris establerts per l'episcopat, coordinar els processos d'iniciació que es generin en cada parròquia i fer-ne el seguiment i la corresponent avaluació.
- Oferir als catequistes, amb l'àrea de formació, la Delegació de Catequesi, els col·legis de l'Església i l'IREL, les diverses experiències metodològiques de catequesi que s'estan duent a terme tant en la nostra Diòcesi com arreu, així com les noves metodologies que suggereix el Secretariat Interdiocesà de Catequesis.
- Impulsar amb la Delegació de Vocacions, l'IREL, la Delegació de Joventut, la de Mitjans de Comunicació i l'àrea de formació, especialment amb els col·legis confessionals un treball vocacional explícit tant per les vocacions al ministeri sacerdotal i diaconal, com per a la vida consagrada i per al servei eclesial com a animadors de comunitat i agents de pastoral.

b) Serveis a la comunitat: *Promoure i donar prioritat al fet que en cada parròquia o Unitat de Pastoral hi hagi laics que com a equip o personalment, segons les circumstàncies, assumeixin corresponsablement la gestió parroquial: «El rector no és amo, és servidor de la comunitat i de la gent que la forma».*

Per al desenvolupament d'aquesta acció:

- Promoure amb les entitats de voluntariat i les parròquies la celebració del dia del voluntari.
- Analitzar al llarg del curs en cada arxiprestat els serveis pastorals i de gestió que convé organitzar arxiprestalment i proposar-ne al Sr. bisbe la seva organització allí.
- Impulsar en cada arxiprestat la trobada del Consell de Pastoral Arxiprestal o dels representants de cada

parròquia o poble per tal de fomentar la comunió interparroquial, la reflexió sobre les necessitats pastorals comunes i compartir el treball de cada comunitat.

- Desplegar, per part del ministeri episcopal, els animadors de comunitat enviant-los, en la mesura de les seves possibilitats personals i familiars, allà on siguin necessaris, en coordinació i cooperació amb el ministeri del prevere encarregat, per tal que contribueixin a organitzar, sostenir, acompanyar i col·laborar a fer créixer la comunitat cristiana, en una zona, àrea o projecte.
- D'acord amb les propostes realitzades a l'efecte en els consells de Presbiteri i Pastoral, el bisbe proposarà preveres i animadors de comunitat als quals enviarà a una zona pastoral del Bisbat.
- Coordinar en el si de l'arxiprestat, des de l'inici de curs, els horaris de les misses, per zones amb criteris de necessitat real, complementarietat per a poder arribar a tots, qualitat espiritual i eclesial de la celebració i temps de dedicació dels preveres als fidels que hi participen. Preveure en aquesta reorganització les necessitats de personal per a assegurar la celebració eucarística setmanal i la convocatòria dominical dels fidels, així com possibles episodis de nous confinaments.
- Analitzar la conveniència de reorganitzar la composició dels arxiprestats actuals, així com la de les diferents àrees d'acció pastoral i de les UdP, amb criteris de simplificació, d'atenció pastoral a tots els sectors de persones, de coordinació i corresponsabilitat laical.
- Demanar a les àrees de pastoral la revisió de la composició i dels objectius de cada àrea integrant els del present pla d'actuacions amb criteris d'efectivitat, coordinació, revitalització, comunió eclesial, representativitat i optimització dels recursos pastorals i proposar al Sr. bisbe les modificacions que es creguin oportunes.
- Fomentar des de cada arxiprestat que en cada zona i àrea de treball pastoral de les parròquies que el com-

ponen hi hagi òrgans i persones que les representin arxiprestalment i diocesanament i que gestionin els serveis essencials de cada comunitat parroquial.

c) Organització. *Revisar i reorganitzar els nuclis territorials (parròquies, arxiprestats, unitats de pastoral i els sectors pastorals).*

Per a això:

- A l'inici del curs 2020/2021, revisar la composició territorial dels arxiprestats rurals seguint criteris d'homogeneïtat sociocultural de les persones dels pobles. També analitzar en els arxiprestats urbans el nombre necessari, d'acord amb les circumstàncies actuals, amb criteris de servir la comunió i la diversitat sumant recursos i afavorint un treball pastoral conjunt. Finalment proposar al Sr. bisbe les modificacions que es considerin adients.
- Revisar i ajustar a la realitat de la nostra Diòcesi la quantitat de delegacions i de serveis pastorals diocesans.
- Allà on calgui i sigui possible, iniciar un procés de nomenaments considerant una zona sencera de manera que rector, animadors de comunitat i voluntaris parroquials hi puguin garantir conjuntament, segons el ministeri, el carisma i el dinamisme de cadascú, la visibilitat i presència continuada de proximitat de l'Església i desenvolupar, en corresponsabilitat, la missió que li ha estat encomanada per Jesús.
- Revisar i articular les modificacions que siguin pertinents de les àrees de treball de la cúria amb l'horitzó de suficiència, informació i servei a les comunitats i serveis diocesans i de gestió amb transparència dels mitjans i eficàcia.

4 Acompanyament de les actuacions del pla

Aquest pla s'acompanya d'unes pautes per a desenvolupar-lo al llarg de quatre anys. Cada any, en l'assemblea diocesana, així com en els consells de presbiteri i de Pastoral, es revisaran les accions amb les quals es desenvoluparà la prioritat anual.

La prioritat és l'eix o criteri i objectiu que vertebra i també el que distribueix anualment el conjunt d'accions proposades. Cadascuna accentua una de les dimensions de la missió que Jesús encomana a l'Església: “Aneu, feu deixebles meus, bategeu-los i ensenyeu-los a guardar el que us he manat (...) Rebreu una força que us farà testimonis meus fins a l'extrem de la terra” (Mt 28,19-20; Fets 1,8).

Els arxiprestes, d'acord amb el Consell de Presbiteri, realitzaran el calendari anual de les actuacions per a cada curs, distribuint-les i agrupant-les sota un mateix fil conductor. Aquest treball es presentarà en cada arxiprestat i àrea de pastoral per tal que sigui la línia de força que articuli el treball pastoral parroquial, arxiprestal i diocesà de l'any.

La preparació i seguiment d'aquest treball la realitzarà el grup d'arxiprestes que presentarà al bisbe les propostes que s'escaiguin d'acord amb les dades del seguiment que realitzin. Per això, en relació al Pla Diocesà de Pastoral, aquest grup s'encarregarà de fer el seguiment i la valoració de l'aplicació de la prioritat anual a través de les actuacions pastorals proposades per a cada curs. Cada eix o prioritat anual agrupa, d'entre totes les actuacions proposades, aquelles que es desplegaran durant el curs. Els quatre eixos que vertebreren el conjunt d'accions són:

- A Revisar trimestralment el procés d'aplicació del pla de curs, informarà i farà les propostes necessàries al Sr. bisbe i al Consell de Presbiteri i de Pastoral, com a resultat del seguiment de l'aplicació del pla.

- B Preparar l'Assemblea Diocesana, a la llum de l'acompanyament de l'aplicació del pla.
- C Promoure algun acte diocesà comunitari de caire formatiu, informatiu i celebratiu referit al pla de curs.
- D Proporcionar a parròquies i àrees de pastoral aquells materials i suports que siguin necessaris.
- E Articular la revisió final del pla quadriennal d'actuacions pastorals.

**Prioritats del
Pla Diocesà de Pastoral
per al curs 2020-2021**

Desplegament del Pla Diocesà de Pastoral al llarg del curs 2020-2021

“Us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d’anar pertot arreu i donar fruit” (Jn 15,16)

Escollits per Déu per a donar fruits de vida és la guia que vertebrava el programa diocesà d’actuacions pastorals per al curs 2020/2021. Prioritzant les actuacions descrites en el conjunt del Pla Diocesà de Pastoral, d’entre les plantejades, en el present curs, la Diòcesi, per a sortir a l’encontre dels nostres germans com a seguidors de Jesús, realitzarem les següents:

5.1. Àmbit de l’evangelització

Pastoral de joves:

Objectius	Accions	Responsables/promotors
Convocar, en el primer trimestre, presencialment i virtualment, els responsables de les diverses accions pastorals amb joves que es donen en el nostre Bisbat: col·legis, delegació de joves, esplai, moviments apostòlics vinculats a l’Acció Catòlica o a organitzacions eclesials.	Compartir el que ja es fa. Coordinar programes. Detectar necessitats comunes. Promoure respostes conjuntes. Definir estratègies de treball pastoral.	Àrea Diocesana d’Evangelització. Delegació Pastoral de Joves. Institucions eclesials que treballen amb joves: Fundació Verge Blanca, Col·legis de l’Església, parròquies, religiosos...
Convocar, presencialment i virtualment, els joves del nostre Bisbat i aplegar-los entorn d’un espai pastoral de testimoni de seguiment de Jesús.	Compartir i testimoniar la fe en Jesucrist. Ofert testimonis de vida. Potenciar la pastoral juvenil associada i l’acompanyament.	

Catequesi:

Objectius	Accions	Responsables/promotors
Promoure processos d'iniciació i d'acompanyament en el camí de la fe i en l'opció pel seguiment de Jesús, tant pel que fa als infants com als seus pares i als joves.	Formar els/les catequistes per a la renovació en nous sistemes i metodologies de catequesi seguint les orientacions del SIC. Promoure la catequesi familiar, sempre que sigui possible. En el cas de la catequesi baptismal pels majors d'11 anys, se seguirà el Projecte Diocesà de Catecumenat d'adults.	Delegació de Catequesi. Servei Diocesà per al Catecumenat. Àrea Diocesana de Formació. Departament de Pastoral dels Col·legis de l'Església i dels professors de Religió. Amb la cooperació de l'IREL i de l'arxiprestat i/o la UAP.
Articular la catequesi tant de forma presencial com virtual i mixta.	Capacitar els catequistes per a l'ús de la plataforma ZOOM del Bisbat.	Delegació de Mitjans de Comunicació.

Formació de laics:

Objectius	Accions	Responsables/promotors
Promoure en cada parròquia la formació d'algun o alguns laics per a dinamitzar-les i contribuir a que siguin "casa de i per a tots", que acull, escolta, acompanya i serveix.	Oferir a cada arxiprestat un pla de formació pràctic i sistematitzat a partir d'experiències pastorals realitzades i avaluades. En parròquies petites, amb poca gent i gran, promoure una o dues persones que siguin el contacte amb el mossèn i la Diòcesi, en absència de prevere.	Àrea Diocesana de Formació. L'IREL. Cada arxiprestat.

5.2. Àmbit de l'espiritualitat i de la celebració de la fe

Respecte a l'espiritualitat personal:

Objectius	Accions	Responsables/ promotors
<p>Impulsar i acompanyar espais i moments de pregària personal.</p>	<p>Assegurar en cada parròquia espais i moments de pregària (rosari, litúrgia de les hores, adoració del Santíssim, etc.). I on no hi pugui ser el mossèn, una persona que convoqui i dirigeixi la pregària.</p> <p>Compartir en cada arxiprestat el que ja s'està fent en cadascuna de les parròquies per afavorir-ne la complementarietat, la cooperació i la difusió.</p> <p>Oferir un taller o escola de pregària tot cooperant amb institucions eclesials que tenen experiència en aquest camp.- Fer un calendari d'espais i moments de pregària que es realitzen en parròquies i institucions a la Diòcesi.- Organitzar exercicis espirituals i recessos o cooperar amb institucions eclesials que els estan realitzant especialment en temps litúrgics, ja siguin d'àmbit parroquial, arxiprestal i/o diocesà.</p>	<p>Arxiprestats. Parròquies. Àrea d'Espiritualitat i pietat popular. Amb la col·laboració de l'IREL.</p>

Respecte a la comunitat parroquial i diocesana

Objectius	Accions	Responsables/ promotors
<p>Retrobar el sentit comunitari i celebratiu del diumenge.</p> <p>Crear un clima de comunitat fraterna entre els fidels de cada parròquia.</p>	<p>Oferir cursos de formació als lectors de la Paraula i per als ministres extraordinaris de la Comunió, als quals el Sr. bisbe enviarà (cada parròquia i/o arxiprestat presentarà les persones per a les qui demana aquesta funció).</p> <p>Impulsar que en cada parròquia hi hagi un grup o unes persones que assumeixin promoure un clima de trobada, de relació, de participació i de pregària entre les persones que participen en l'Eucaristia: cant, acollida...</p> <p>Realitzar un curs de formació per als lectors habituals que en cada parròquia proclamen la Paraula de Déu.</p>	<p>Cada parròquia, UAP i/o arxiprestat.</p> <p>L'Àrea Diocesana d'Espiritualitat i l'IREL assumiran la formació.</p>
<p>Assegurar la celebració de l'Eucaristia diària en cada parròquia i, en cas d'ésser objectivament impossible, almenys una vegada per setmana.</p>	<p>Designar, si no li és possible al prevere responsable, un animador/a de comunitat, enviat pel Sr. bisbe, en coordinació amb el mossèn, perquè convoqui els fidels per a la celebració de la Paraula i la Comunió.</p> <p>Juntament amb aquest servei atendre també les persones que no puguin desplaçar-se a l'Església i ho hagin demanat, així com a altres serveis religiosos i litúrgics.</p>	<p>Parròquia i/o UAP.</p> <p>Arxiprestat.</p> <p>Bisbat.</p>

5,3. Àmbit sociocaritatiu

Objectius	Accions	Responsables/ promotors
<p>Constituir un espai d'observació i reflexió, per a fer propostes al Sr. bisbe, davant les repercussions de la pandèmia: sanitàries, socials, econòmiques, educatives i personals...</p>	<p>Impulsar comunitats samaritanes mitjançant la sensibilització sobre les repercussions de la pandèmia mitjançant la catequesi, les homilies i les informacions diverses. En conseqüència, dur a terme una campanya respecte en aquest sentit:</p> <p>Homilies, materials gràfics i visuals...</p> <p>Promoure trobades dels grups de Càritas parroquials amb Càritas Diocesana i impulsar així el treball que ja s'hi fa.</p> <p>En les parròquies que no disposin de grup de Càritas aconseguir una persona que faci de pont entre la petita comunitat i Càritas Diocesana.</p>	<p>Càritas Diocesana.</p> <p>Arxiprestats i/o UAP i parròquies.</p>

5.4. Àmbit dels serveis a la comunitat i organització

Objectius	Accions	Responsables
Promoure la corresponsabilitat laical perquè assumeixin la gestió pastoral de la parròquia i/o UAP en clau de parròquia missionera, samaritana, acollidora i oberta a tothom.	Designar algun laic/a que estableixi contacte amb el Bisbat en situacions extraordinàries.- Formar laics i laiques que puguin assumir la gestió pastoral: ministres de la comunió, catequesi i altres serveis pastorals.	Parròquia i/o UAP. Arxiprestat. Àrea de formació.
Promoure la corresponsabilitat laical per a la gestió de la parròquia i/o la UAP en tots els seus àmbits.	Responsabilitzar i formar algun laic/a en cada parròquia perquè pugui assumir la gestió del manteniment i de l'economia de la parròquia.	Arxiprestats.
Revisar i reorganitzar els nuclis territorials: parròquies, UAP, arxiprestats, sectors de pastoral...	Fer una revisió amb criteris de simplificació, coherència amb la realitat sociocultural de les comunitats i operativitat de les UAP i del mapa d'arxiprestats de la Diòcesi. Garantir els serveis pastorals fonamentals, la presència eclesial i la cooperació entre parròquies. Compartint els recursos humans i materials i el treball pastoral cooperatiu entre laics/laiques i preveres. Posar en pràctica, sobretot en zona rural on sigui possible, un equip pastoral sota la coordinació d'un prevere, diaques i animadors de comunitat, amb alguna persona més, si cal, per gestionar zones pastorals que poden ser més àmplies que una UAP.	Sr. bisbe i la vicaria en conjunt amb els arxiprestes.
Implementar la plataforma ZOOM a tot el Bisbat per a la comunicació i la gestió.	Capacitar els catequistes, consells de Pastoral i persones que han d'assumir alguna responsabilitat parroquial per a l'ús de la plataforma ZOOM del Bisbat.	Delegació de Mitjans de Comunicació.

Lleida, 21 de setembre de 2020

SALVADOR GIMÉNEZ VALLS
PER LA GRÀCIA DE DÉU I DE LA SANTA SEU,
BISBE DE LLEIDA

Mirant de procurar que totes les comunitats de la nostra diòcesi tinguin els mitjans necessaris per aprofundir en la conversió personal i comunitària (*Evangelii Gaudium* 25) fent que els seus membres s'endinsin en l'amor al próisme i en l'actitud de cercar el bé dels altres, atenent a que la nostra Església esdevingui la casa i l'escola de la comunió per tal de ser fidels als desgnis de Déu i respondre a les esperances del món (*Novo Millennio Ineunte*, 43), amb la finalitat, fonamentalment, d'anunciar l'Evangeli amb els fets i la paraula als qui viuen al nostre voltant, tot complint les paraules del Crist: *Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant 20 i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món* (Mt 28, 19-20), i de cercar la manera d'evangelitzar i convertir-se, dotant-la d'eines pastorals que enforixin la comunitat en l'amor al Crist i els germans, tot seguint l'exemple del Mestre que va voler que fem el que Ell havia fet (Jn 13,15),

DECRETO

l'entrada en vigor del present **Pla Diocesà de Pastoral 2020-24**,

a partir de la data de la signatura, per al bé dels fidels i de l'Església que peregrina per les terres de Lleida, observant el que està indicat al Codi de Dret Canònic, el Magisteri de l'Església i les normes i els legítims costums vigents en aquesta Diòcesi, conscients, però, que tot el procés és de l'Esperit Sant, principi d'amor i de comunió, ànima de l'Església que la vitalitza, renova i sosté en la seva missió evangelitzadora.

Lleida, vint-i-tres de setembre dos mil vint.

+ Salvador Giménez Valls
 Bisbe de Lleida

Per manament de l'Excm. **Juan Luis Salinas Sánchez**,
 Secretari General - Cancellier

Bisbat de Lleida